

GERELY
JOLÁN

A Szűzanya
hív téged

SZALÉZI
MŰVEK

*

A MAGYAR LEÁNYIFJÚSÁGNAKI

1944 JANUÁR HÓ 19-ÉN

MAGYARORSZÁGI

SZENT MARGIT ELSŐ UNNEPÉN

*

Nihil obstat. Carolus Sztikay S. S. censor dioecesanus.
Imprimatur. No. 766/1944. Vacii, die 7-a Februarii 1944.
† Josephus Episcopus Vacienis.

A SZŰZANYA HÍV TÉGED!

Téged, kedves húgom, igen... Téged, aki ezt a könyvecskét most a kezvedben tartod. Ha hívása nem szólna neked, nem került volna kezvedbe. Úgy vedd tehát, mint egy nevedre szóló behívót, aminek engedelmeskedned kell.

Büntetés terhe alatt?

Nem. A szeretetedre számít csupán. Istened és Hazád iránti szeretetedre. És arra a nagylelkű áldozatkészségre, amit ez a szeretet belőled kivált, amikor megtudod, hogy szükség van reád!

A bizalom kötelez.

Elbírnád viselni, hogy mennyei Édesanyád csalódjék benned?...

...?...

Nem érted, miről van szó?

Hát élhetnek még ezekben a nehéz időkben emberek, keresztények és magyarok, akár öregek, akár fiatalok, akik ne éreznék, hogy inog körülöttük minden s hogy ez az ősök véréből és ezer esztendő drága hagyományaitól megszentelt magyar föld kicsúszhatik a lábuk alól? Micsoda sűrű hályog üli meg azoknak a szemét, akik nem látják azt a hatalmas, pokoli tűzcsóvát, amely végigszáguld az egész világon, hogy falvakat, városokat lobbantson lángra, évezredek kultúrmunkáját semmisítse meg s ember-

milliók életét hamvassza el? Lehet még magyar ebben az országban, akinek ne szorulna össze a szíve arra a gondolatra, hogy a köröskörül lobogó lángok bármely pillanatban elérhetik azt a kicsiny, de szívének olyan mérhetetlenül drága földdarabkát is, amelyen áll s aki nem nyujtaná fel a közeledő veszély láttára, két karját esengve az Ég felé s nem vállalna bármilyen áldozatot a veszély elhárításáért?!...

De... különös... talán nem jól látok?...

Fiatal leányok

közelednek... Gondtalan arcuk rózsás, két vérpiros ajkuk között időnkint cigaretta parázslík fel, szemükben könnyelmű kacérság villog, ruhájuk térden felül ér... egész lényük felelőtlen életvágyról beszél... Mintha ők nem látnák, hogy...

Jobban szemügyre veszem őket. Nem; ezeket a rózsákat nem az Úristen festette arcukra. Természetellenesen piros ajkuk kacagását bántóan hamisnak érzem. Szemük csillogása nem a lélek tisztaságát tükrözi. Inkább valami ideges, zavaros nyugtalanságot látok ide-oda cikázni benne.

És szavak ütik meg fületem. Jaj, milyen szavak! Könnyelműek, tiszteletlenek, durvák, szeretetlenek, kétértelműek. Kétszeresen bántók így, leányajkakon... Kezdem érteni az arcfestés hivatását. Nélküle hogyan rejthetnék el ezek a leányok azt a megdöbbentő fogatkozásukat, hogy... nem tudnak pirulni!...

Elszomorodom... Ezeken az ajkakon nehezen születhetik meg az imádság. És ezek a csupasz térdek... aligha térdelhetnek sokat. Ami pedig

az áldozatkészséget illeti, ezt a fogalmat talán nem is ismerik...

Tudom, ez nem az egész magyar fiatalság. Hála Istennek, nem az egész. De — fájdalom — sokan vannak, nagyon sokan.

S mivel merészek, feltűnőek és hangosak, könnyen követőkre találhatnak. Nyomukba tévednek még naiv, kedves, tiszta lelkek is. Kezdetben jóhiszeműen, gyanutlanul, mint juhocskák a kolomp után. Mert nem gondolkoznak, csak mennek-mennek vakon, az utánzás kényelmes gondtalanságával és felelőtlenségével, az élvezetvágy széles útján...

Hová?

Akárhová. Könnyelmű flörtbe, bűnbe, boldogtalan házasságba, válásba, vagy — a sok rossz között aránylag még a legjobb esetben — céltalan, lélektelen ürességbe.

Ezeknek a jóhiszeműeknek eleinte bizonyára megszólal a lelkiismeretük; alapjában még romlatlan benső énjük néha tiltakozni is próbál s a jóakaró figyelmeztetésére talán meg is állanak egy pillanatra. De azután győz bennük a tömegvélemény hatása alatt álló rabszolga-félelem és... mennek a megkezdett úton tovább. Mert nem tudják, vagy nem gondolnak rá, hogy megriadásuk pillanatában, a halálos bűnnel még ki nem űzött Szentlélek kopogtatott a lelkük ajtaján. Az isteni Vendég még ott él kegyelmével bennük. De már az ajtóban áll s csöndes szava remegő féltés, aggódó figyelmeztetés: „Vigyázz! Veszélyes úton jársz. Ha tovább mégy, el kell

hagynom téged. Egyedül maradsz. És akkor elvesztél...“

Egy halhatatlan lélek sorsa múlik ilyenkor azon, hogy meghallja és meghallgatja-e az intő szót, vagy vállat von és azt mondja: „Téves kapcsolat. Ez nem nekem szól. Én nem apácának készülök, hanem élni akarok. Csak egy életem van, és az az enyém!“

Százak és ezrek felelnek így. A megszmorított Szentlélek szava pedig egyre halkul, míg végül egyszer, egy végzetes pillanatban teljesen elhallgat és a kegyelemtől megfosztott lélekbe bevonul... a sátán.

Az élnivágyás fékezetlen lendületében a lélek észre sem veszi a benne végbement szörnyű cserét...

Sajnálatraméltó lelkek! Beteg lelkek! De még sajnálatraméltóbb az a nemzet, amely felett, talán elsősorban éppen ezek miatt, lebeg Isten haragja...

Vannak, akik még nem jutottak, talán nem is jutnak soha ideig. Csak éppen, hogy tétován ingadoznak életszolgálatukban a „két úr“: Isten és a világ között. A lelkiismeretük sohasem hallgat el teljesen. A figyelmeztetés alkalomadtán mindig újra meg újra gondolkozóba ejti őket. Időnkint meg is állnak és hirtelen elhatározással jobbra fordulnak. De nem állhatatosak. Máskor ismét megalkusznak, és a helyes útról inkább balra térnek. Bizonyos határokon azért mindig belül maradnak. Lelkük isteni Vendégét, sok tarka, értéktelen lim-lom között szűk helyre szorítják ugyan, de egészen mégsem engedik el. Utött-kopott, szürke lelkek, inkább botorkálnak, mint haladnak s csak úgy

máról-holnapra, rövid célkitűzésekkel élnek. Sohasem teszik fel magukban komolyan a kérdést, vajjon érdemes-e így, apró egyéni célocskák szolgálatában szétszórni, elpazarolni többre hivatott életüket? Amolyan se hideg, se meleg lelkek, akik csak annyiban jók, amennyiben nem kimondottan rosszak. Megbízni bennük, építeni rájuk — sajnos — nem lehet. Pedig ők vannak a legtöbben. Hiszen, ha nem lennének olyan sokan, az előbbieket, a romlottakat, egymagukban talán nem is volnának olyan veszélyesek...

Elit lelkek.

Hála Istennek, ilyenek is vannak. Bár többen volnának!

Ők érzik, hogy Isten valami szépre, nagyra teremtette őket. Lelkük fönséges, végtelen cél felé szárnyal. Tudják, hogy magasbatörésükben a test, és minden ami vele összefügg, eszköz csupán. Az ő szemük is ragyog, de benne annak a végtelen Szépségnek és Boldogságnak a vágya és reménye csillog, aminek minden földi, múlandó szépség és öröm csak homályos és töredék tükörképe. Közelükben az embert valami csodálatosan megnyugtató és jó érzés fogja el. Valami édes és vonzó varázst, benső meleget sugároznak maguk körül. Harmónikus lelkük szépsége kiverődik arcukon.

Ezekből kerülnek ki az igazi édesanyák, az anyai lelkületű tanítónők, ápolónők s a felebaráti szeretet melegszívű munkásai. Olyanok ők, amilyenek a Teremtő elgondolta a... nőt.

Az ő segítségükre, munka- és áldozatvállalásukra mindig és mindenütt számíthatunk.

O, ha azok a sötét és üres lelkek, akik a világ színpadán lehangosabban viszik a szót, csak egyszer, egyetlen pillanatra megláthatnák ezeknek a tiszta és értékes leánylelkeknek a csodálatos szépségét, milyen döbönt szégyenkezéssel bujnának el, hogy letépjék magukról és félredobják hiúságuk, érzékiségük, hódításvágyuk szemfényvesztő színeit, rongyait és többé-kevésbé szennyes eszközeit!...

De nem látják meg. Aminthogy önmagukat sem látják meg.

Lelki vakság

átka ül rajtuk. Saját hibájukból.

Ha ez a vakság csak a saját sorsuk félelmetes pecsétje volna, még akkor is újtjukba kellene állanunk, hogy legalább egy pillanatra megálljanak, önmagukba pillantsanak és felismerjék a veszedelmet, amelybe örök boldogságra alkotott lelküket sodorják.

De nemcsak róluk van szó.

Mert kizárólagosan „saját“ sorsa nincsen senkinek.

Az életünk nem a miénk!

Isten adta, Ő tartja fönn, tehát az Ővé; amely pillanatban kiengedi kezéből, az visszahull... hová? Talán a semmibe, ahonnan vétetett?

Nem. A semmibe nem hullhat többé. Az egész örökkévalóságon át élnie kell. De vissza-

hullhat Isten haragjába. Oda, ahonnan a Megváltás kiemelte.

De ez még így is csak egy-egy lélek egyéni tragédiája.

Am életünk még a Teremtőhöz kapcsolódó, Tőle függő viszonyunkon túl sem a mienk. Sorunk bele van ágyazva az emberi közösségbe. Minden megmozdulásunk tömegeken hullámszerűen át. Ha az első rezdülést közvetlenül csak a legközelebbiek érzik is meg, de ez a hatás egyre növekvő körben gyűrűzik tovább.

Felelősek vagyunk!

Az ember, amikor példájával — mindegy, hogy tudatosan vagy akaratlanul — utánozókat von maga után, egy-egy ilyen továbbgyűrűzés kiindulópontja. Amiből következik, hogy ha a példa, amit adtunk, rossz volt, felelősek vagyunk azért a messze terjedő és következményeiben felmérhetetlen kárért, hanyatlásért, romlásért, ami fokozatos terjedésében egy egész községet, várost, vagy... országot elborít.

Ez a felelősség terhel, Húgom, téged is!

Kemény szó ez! De vannak idők, amikor a kímélet bűn. Vannak idők, amikor az elhallgatott igazság olyan, mint a tétovázó operáló kés, amely akkor öl, ha nem vág idejében.

És ma ilyen időket élünk. A felelősséget nemzetünk sorsáért mindannyiunknak éreznünk kell!

A világra szakadt borzalmas csapások világosan mutatják, hogy a sokáig tűrő, irgalmatlan, de igazságos Isten várakozásának a mértéke betelt s most büntetésre emelte a kezét. És ugyan

ki merné nyugodt lelkiismerettel állítani magáról, hogy ennek a büntetésnek a kihívásához nem járult hozzá soha semmivel?

Ha édes Hazánk úgy állt eddig a körülötte lángbaborult világ közepette, mint egy védett kis sziget, amelybe a fölégetett falvaknak és városoknak csak a pernyéjét hordja be a szél, az nem azt mutatja, hogy a büntetést meg nem érdemeltük, hanem inkább arra vall, hogy Isten még vár valamire...

Lehetetlen nem éreznünk, hogy Valaki oltalmába vett minket.

Mintha a reánk boruló égboltozat Valakinek a palástja volna, ami fölött a szeretet kíméletes várakozásával megállt a félelmetes, de jogos büntetésre emelt isteni kéz. Valaki... igen; egészen bizonyos, hogy Valaki ígéretet tett helyettünk, ígéretet tett nevünkben, hogy nemzetünkért a felelősséget vállaljuk mindannyian s azt a sok rosszat, ami a magyar földről megtorlást kihívóan szállt az Ég felé, jóvátesszük. Nem nézzük, hogy a rosszat ki követte el, nem mérgetjük, hogy Isten megbántásában mi magunk milyen mértékben vettünk részt, hanem magunkra vesszük és levezekeljük az egész nemzet bűnét, mint ahogy az Úr Jézus, az Ő isteni büntelenségében, az egész világ bűnterhét magára vette.

Aki pedig ezt az ígéretet nevünkben tette, nem lehet, — hogy is lehetne? — más, mint a mi jóságos nemzeti Pátrónánk, Nagvasszonyunk, a Boldogságos Szentszűz, a Világ Királynője! Ő meg akar menteni minket. De csak így, ezzel az ígérettel támaszthatta alá kérését, amikor az isteni Igazságosság betelt mértékének láttára

számunkra, az immár ezer esztendeje Neki szentelt nép számára, irgalmas halasztásért esdekelt.

És ennek a „könyörgő Mindenhatóságnak“ az Örök Bíró nem tudott ellenállani. Fölemelt kezét azóta függőben tartja és vár... Meddig?... Ki tudja?... Bennünket azonban a bizonytalanság sűrget. Tétovázni nem érünk rá. Mennyei Édesanyánk ígérését be kell váltanunk.

A súlyos felelősség talán észretériti azokat is, akik eddig az önzés rövidlátásával, felelőtlen könnyelműséggel élték életüket. Talán fölébred és megmozdul bennük az elaltatott lelkiismeret s rádöbbsenti őket a félelmetes valóságra: hogy életük megjavításától nemzetük sorsa függ.

A Szűzanya üzenete.

„Engeszteljete!“ Ez a szó hangzott el ismételtelen a Szentszűz ajkáról, egy negyedszázaddal ezelőtt, egy kicsiny portugál faluban, Fatimában. Nem ott, és nem először hangzott el ez a figyelmeztetés. De most sűrgetőbb volt, mint valaha.

Szócsövél a Szentszűz három egyszerű pástorgyermekeket választott, mert tudta, hogy azok ártatlanságukban engedelmesen és hiven tolmácsolják a szavát. Sok mindent közölt velük. Kissé még a jövő fátyolát is föllebentette, hogy mögötte megvillantsa azt a rettenetes sorsot, ami azokra a nemzetekre vár, amelyek nem figyelnek föl az intő figyelmeztetésre. Jövőt illető szavainak egy részét azóta már igazolta is az idő. Az akkor kilátásba helyezett újabb, borzalmas világháború már itt dűl körülöttünk.

Portugália hitt és okult. Az elműlt — egy nemzet életében aránylag rövid — 25 esztendő

alatt visszatért hitéhez és megújult erkölcsében. S a háború ezideig elkerülte. Az ellenséges erők összecsapásainak közepette sikerült még semlegességét is megőriznie. Ha később az események netán rákényszerítenék, hogy mégis részt vegyen a harcban, bizonyos, hogy Istenbe vetett bizalommal áll ki majd határainak védelmére s bizalmában nem csalatkozhatik.

Hozzánk a Szűzanya üzenete csak nemrégén jutott el. Távolról jött, de hitelességét maga dicsőségesen uralkodó Szentatyánk, XII. Pius pápa erősítette meg azzal, hogy a fatimai jelenés 25. évfordulóján, ennek az üzenetnek a szellemében, a Szűzanya, a Világ Királynője szeplőtelen Szívének ajánlotta föl ezt az egész világot, amely „átkos viszályoktól széjjelszaggatva, gonoszságaink áldozataként újból a gyűlölet lángjában ég“.

Bennünket egészen sajátosan közéről érint ez az üzenet, mert hiszen mi „Mária országa“ vagyunk. Mennyei Anyánk szava számunkra több, mint figyelmeztetés; számunkra az: parancs. Sőt még ennél is többnek kell lennie. Mert az a csodálatos oltalom, amelyben eddig részesültünk, előlegezett bizalmat jelent. A bizalommal visszaélni pedig: becstelenség. Bennünk a Szűzanyának nem szabad csalódnia.

És nem is fog csalódnii!

A nagy magyar engesztelés

már megindult és hatalmas lendülettel terjed. Buzgó lelkek úgy adják a Szentszűz engesztelésre felhívó üzenetét tovább, mint ahogy vala-

mikor, nagy nemzeti veszedelmek idején a véres kardot hordozták körül.

Hivatalos forma, amely előírt keretbe zárna, nincs sehol. Hatalmi szó nem irányítja. S mégis ezrek és százezrek vesznek benne részt. Mindmégannyi magánosan égő kis mécses a fenyegető, sötét éjszakában, de mindegyiknek a lángján egyre új meg új mécsesek gyulladnak föl.

Ilyen apró lángocska ez a kis írás is. Adja Isten, hogy az Ő kegyelmének eszköze legyen, és sok-sok fiatal leány lélekmécsesében lobbantsa lángra az engesztelés áldozatos vágját.

Vállald te is, Húgom, aki ezeket a sorokat olvasod, a magad részét az engesztelésből!

Ne mondd, hogy nem érdemes; hogy ezrek és százezrek, talán milliók sorában te csak egy kis porszem lehetsz, melynek jelenléte vagy távolmaradása mitsem változtat az isteni Igazságosság mérlegén. Gondolj azokra a piciny porszemekre, amelyeknek miriádjaiból együttesen, a mérhetetlen sivatagok homoktengere lesz... Ha sok ezer leánytársnóddal, az elhatározás közösségében, lélekben összefogsz, olyan hatalmas jóvátételnek válsz szerves részévé, amely újból felénk fordíthatja Isten irgalmát, könyörületét.

De gondolj arra a súlytalannak látszó porszemecskére is, amely egymagában is elég lehet arra, hogy kimozdítsa helyéből az érzékeny vegyész mérleg nyelvét. Ki tudja, nem lehetsz-e éppen te az a picinyke túlsúly, amely javunkra billentheti a Gondviselés mindennél érzékenyebb mérlegét?

Viszont, ha megfordítod a dolgot, nem riad-e meg a szíved arra a gondolatra, milyen felelősség terhelne, ha a mérleg egyensúlyához netán éppen az a porszem hiányoznék, amely... te vagy?

Fiatalságod természetes derűlátásában te még nem sejteted, hogy a körülötted folyó világrengető küzdelem milyen félelmetes lehetőségekbe sodorhatja Hazádat. A te látóhatárod még alig terjed a saját sorsodon túl.

De most lépj ki önmagadból, tedd félre önzésedet és higgy azoknak, akik felelősségük tudatában a veszély nagyságára figyelmeztetnek.

Higgy és tedd meg, amit tehetsz.

A fegyvereken és a diplomácián túl él egy olyan Hatalom, amely — ha elérkezettnek látja az időt — egy pillanat alatt megváltoztathatja az emberi szíveket s javunkra fordíthatja a rettegett veszélyeket.

Mit tegyünk?

Nem kemény önsanyargatásról van szó, ne félj! Ámbár meglehet, hogy akadnak, akik könnyebben válakoznának arra, hogy időnkint szöges övet viseljenek, vagy valami mérsékelt ostorzást elszenvedjenek, mintsem hogy bizonyos megszokott, helytelen életigényükről lemondjanak. Pedig az engesztelést éppen ezeken kell kezdenünk. Mert ugyan mit ér, ha míg egyrészt törlesztgetünk, másrészt folytatólag növeljük tartozásunkat? Nem is szólva arról, hogy olyan esetekben, amikor vétkes szokásról van szó, a törlesztés teljesen értéktelen is lehet. Mert Isten a halálos bűn állapotában hozott leg-

nagyobb áldozatot sem fogadhatja el jóvátétel gyanánt.

Azért, az engesztelés első forrása maga

az életünk.

Nem utolsó sorban, sőt talán különösen, a fiatalság élete. Mert bizonyos, hogy az isteni Igazságosság fekete listáján sok olyan társadalmi bűn szerepel, amelynek gyökere a fiatalság életébe nyúlik vissza. A mi korunk társadalmának a bűnlajstromát pl. rengeteg olyan vétek terheli, amely a családi élet benső békéjét dúlja fel, szentségét és tisztaságát fertőzi meg. Már pedig az otthonukban helyüket nem találó, házi munkától irtózó, állandóan mulatni vágyó, kacér, pazarló, gyermekáldást elhárító, hűtlen és házasságbontó asszonyok, ezeket a hajlandóságukat túlnyomó részben leánykorukból vitték a házasságba át.

Istenközelségben élő lelkek, elmélkedéseik és szemlélődéseik tisztánlátásában, éppen a magyar családi életnek leromlásában találják Isten haragjának egyik fő okát. Ha pedig így van, akkor ez a harag mindazokat a leányhibákat is illeti, amelyekből később az asszonyi bűnök fejlődnek ki.

Próbáld meg, édes Húgom, ebből a nézőpontból megvizsgálni leányéletedet. Ha lelkiismeretvizsgálatodhoz Isten segítségét is kikéred, a Szentlélek megvilágosító kegyelmével nem lesz nehéz felismerned, hogy a magad részéről mit kell tenned elsősorban.

Kiindulásul mindenesetre az Úr Jézus szavára gondolj: „Nálam nélkül semmit sem tehettek!” Amíg a megszentelő kegyelem nem vonult be

szívedbe, addig engesztelésed értektelen. Az első tehát: alapos, ha szükségét látod, távolabbi multba is visszanyúló lelkiismeretvizsgálat, őszinte bánat, javulásvágy és szentgyónás legyen.

Ezen túl azután mindegy, hogy min kezded az engesztelő lélekújítást: viselkedéseden, beszédeden, tisztelettudásodon, érzéseiden, indulataidon, képzeleteden, kötelességteljesítéseden, esetleg arcodon, ruhádon, vagy bármi módon, ami eddig Isten és az Egyház parancsaival s női voltod természetes törvényeivel szembeállított. Bármelyiken kezded, sorra kell kerülnie lassankint valamennyinek. Tekintsd az engesztelés kötelezettségét kegyelemadta alkalomnak erre a nagy élettisztogatásra s használd fel úgy, amint éppen eléd kerül.

Tegyük fel, hogy ennek a kis írásnak az átolvasása után éppen valami színházi újságra esik a tekinteted. Már-már utána nyúlsz, amikor megkap egy gondolat: „Nem, nem olvasom. Felajánlom ezt a lemondást engesztelésül.“ Ezzel a kicsinynek látszó, de számodra talán nem is olyan kicsiny lemondással már hozzáadtad első téglát az épülő nagy magyar engeszteléshez. De hasznát látod lemondásodnak magad is, — ha egyelőre még nem is érzed — már magában azzal, hogy azt a bizonyos lapot nem nézted és nem olvastad át. Mert hidd el, nem lettél volna tisztább és jobb általa!... Másrészt, így felszabadult idődet másképpen, sokkal jobban is értékesítheted. Mondjuk például: leengeded és így meghosszabbítod valamelyik ruhád; legalább is annyira, hogy az fedje térdedet akkor is, ha ülsz. Ezzel ismét egy újabb engesztelést adtál az

előbbihez. Különösen, ha azokért a fiúkért ajánlod fel, akik számára ruhád rövidege eddig bünalkalmul szolgált.

Meglep ez a gondolat? Eddig talán még sohasem eszméltél rá, mennyi bűnös gondolat és vágy tapad egy túlrövid, merész kivágású, átlátszó vagy erősen testhez tapadó ruhához! Az öltözködés előtted csak „divat vagy nem divat” kérdése volt. Pedig erkölcsi kérdés is. Ha valakinek úgy akad meg a szeme rajtad, hogy nyomában vétkes gondolat vagy kívánság ébred a szívében, azért elsősorban te vagy felelős.

Ha ebből a szempontból átvizsgálod ruhatáradat, viselkedésedet és hiúságod egyéb keltekeit, meglátod, mennyi minden akad életedben, ami — mint bűnre vezető alkalom — vádolód az Isten előtt.

Sokat engesztelhetnél olvasmányaiddal is. Az említett példa szerint főként azokkal, amiket... nem olvasol el. Majd sorra következhetnének azok is, amiket lelked fejlődése, hited megalapozása és erősítése céljából már régen olvasnod kellett volna. Eddig untad az ilyesmit, mert nem volt benne sem kaland, sem szerelem. Most, engesztelésül, talán előveszed. Bizonyos, hogy ha lassankint rájössz az ízére, többé le sem teszed.

Mindmeggannyi engeszteléssé válhatnék rengeteg szó is, amit... nem mondasz ki. Ha kimondod, Isten végtelen tisztaságát és szentségét sérted meg vele s talán felebarátaidnak is kárt okozol. Ha ellenben nem mondasz ki s elhallgatását felajánlod, az engesztelő imádság édes illatával száll az Ég felé. És ezúton lassankint, észrevétlenül értékesebbé, tisztábbá válnak beszélgetéseid. Mert a tudatosan elhallgatott tiszt

tátalan, kétértelmű, káromló, vagy felebarátaidat bármiképpen sértő, szeretetlenül ítélkező vagy gyanúsító szavak helyébe szinte önmaguktól tolulnak a tiszta és jóságos kifejezések, mígnem egyszer csak arra ébredsz, hogy felszabadultál egy nagy tehertételtől, amely eddig, úgyszólván állandóan lelkedre súlyosodott. Idővel rájössz még arra is, hogy szelíd, jóságos, hibákat mentető, vigasztaló, bátorító, javító vagy lelkesítő szavaiddal mennyi jót tehetsz.

Engesztelhetnél kötelességteljesítéssel is. Ezzel — különösen akkor, ha mindazt, amit eddig lustaságból, hanyagságból vagy nemtörődömségből el szoktál mulasztani, ezentúl lelkiismeretesen teljesítenéd — legegyszerűbb kötelességteljesítésed is az engesztelés magaslatára emelkedhetnék.

Szükséges pihenésed és tiszta szórakozásod pedig milyen kedves engesztelés lehetne a magad vagy mások által haszontalanul elfecsérelt időért s azokért a vétkes szórakozásokért, amelyekkel sokan, engesztelés helyett, még ma is növelik nemzetünk bűnadósságait.

Nem túlzás, ha azt állítjuk, hogy nincs az életnek olyan állapota vagy hivatása — feltéve, hogy az önmagában véve nem ellenkezik Isten törvényeivel — amelynek kötelességteljesítését föl nem ajánlhatnók engesztelés gyanánt. A gyermek jól végzett iskolai feladata ugyanannyit nyomhat a jóvátétel mérlegén, mint a tanár gondosan előkészített előadása, az orvos lelkiismeretesen végzett operációja, a hivatalnok, a háziasszony, a munkás, vagy egy kis szolgáló rendes napi munkája. Az Isten törvényeinek út-

ját járó tiszta lelkek, életük minden tényével engesztelhetnek s nagy jót cselekszenek, ha azt följajánlják olyanokért, akik ugyanazt a tényt a bűn szolgálatába állítják. A menyasszony pl. a maga tiszta szerelmével és boldogságával engesztelést nyújthat Istennek azokért, akik könnyelmű flörtökben pazarolják el leányságukat, a feleség pedig hűséges hitvesi csókját azokért ajánlhatja föl, akik a csók szeretet-pecsétjét Isten főnséges teremtető szándékának megcsúfolására használják fel.

De még ennél is mélyebbre áshatunk.

Ha egyszer, egy elmélkedő csöndes órán őszintén önmagadba nézel, méltán megriadhatsz azoknak a zavaros és bizony nem egészen tiszta érzéseknek, indulatoknak a láttára, amelyeket lelkedben találsz. Milyen hasznos és szép volna ezeket is belevonni engesztelésedbe!

Mennyi önzés, elbizakodottság, feltűnésvágy bujlik meg ott belül... mások rovására. Mennyi követelés, panasz, irigység, rosszakarat, vakmerő gyanúsítás és ítélkezés, káröröm, szeretetlenség, tisztelätlenség, túlérzékenység, harag, bosszúvágy és más veszedelmes vagy talán vétkes indulat... ha csak gondolatban is. Mennyi nem egészen kifogástalan, ha ugyan nem bűnös ábránd, szándék, vágy, tisztátalan kép és emlék! Mennyi képmutatás, hazugság, félrevezető szándék s az igazság hányféle megkerülése vagy megtagadása! Mennyi mulasztás Istennel és embertársaiddal szemben!...

Ha nem is mindez, de belőle egy és más bizonyosan rejtőzik a lelked mélyén. Néha talán felszínre is dobott már belőlük egyetmást a

lelkiismeret, de te ebbe a nagy kaoszba bele-
nézni nem mertél vagy nem akartál eddig soha.
Mert félelmetkeltő így a lelkünk titokzatos mé-
lyére látni s rádöbbsenni arra a sok rossz haj-
landóságra, ami ott, az alkalom kirobbantó ere-
jére várva, kavarog,

De most végy bátorságot. Ismerd meg jobban
magadat. S azt a nagy tisztogatást, amit így
bensődben végzel, ajánld fel engesztelésül azért
a rengeteg bűnért, ami belőlük másokban vagy
magadban eddig származott.

Míndez, amiről idáig szó volt, szigorúan véve
még nem engesztelés, mert hiszen a kötelesség
határát nem lépi túl. De bizonyos értelemben
mégis az és Isten bizonyára el is fogadja. Mert
a hibák elleni küzdelem erős önlegyőzést, tehát
áldozatot kíván. S ha ezt az áldozatot Hazád
sorsáért aggódó szeretettel azért hozod meg,
hogy azzal megszüntesd — legalább önmagad-
ban — Isten jogos haragjának okát, ezzel már
elkészítetted az alapot, amelyen az igazi engesz-
telést is felépítheted.

S míg így életedet, a maga egészében, az en-
gesztelés szolgálatába állítod, ezzel párhuzamo-
san saját tökéletesedésedet is szolgálod. Mert a
tisztogatás nemcsak irtásból áll. Annak legha-
tásosabb eszköze a hibákkal ellentétes erények
gyakorlása. Ilymódon pedig az életjavítás vég-
eredményében a tökéletesség útjára vezet.

De ezt a munkát egyedül nem végezheted el.
Sokkal nagyobb és nehezebb, semhoqy saját
erődből boldogulnál vele. Az engesztelő meg-
tisztuláshoz éppenúgy, mint a tiszta életnek en-
gesztelő beállításhoz Isten különös segítségére

van szükséged. Ami más szóval annyit jelent, hogy

az imádság

az engesztelésből semmiképpen sem maradhat el. Sőt abban döntő szerepe van. Szívünk imádságos Istenhez emelése már magában véve is felveheti a versenyt — az állapotbeli kötelességeket kivéve — bármilyen cselekedettel. Sőt pótolhat is olyan tetteket, amelyeket akár külső, akár belső gátlások miatt nem végezhetsz el. Mert Isten elsősorban az őszinte szándékot nézi s azt teljes értékűnek fogadja el akkor is, ha — hibánkon kívül — nem valósíthatjuk meg soha. De különben is, az emberi cselekedeteknek határa, még pedig elég közeli határa van. Engesztelésünk a végtelen Istennel szemben mindig koldusszegény marad, ha tetteink elégtelenségét nem egészíthetjük ki legalább az elégtétel vágyának a határtalanságával. Ez a vágy pedig éppen az imádságban születik meg s annak kifejezést is csak az imádságban adhatunk.

Azért, édes Húgom, engesztelésed kiindulása és gerince az Istennel való imádságos kapcsolat legyen.

Vaijon, hogy állsz az imaéletteddel? Ha ebben a tekintetben mulasztás terhelne, azt sietve hozd helyre.

Reggelenként, ébredéskor mi az első gondolatod?...

Bármí volt is eddig, ezentúl imádság és egész napod felajánlása legyen. Amikor pedig este nyugovóra térsz, ne az ábrándok festett egébe feledkezzél, hanem lelkiismeretvizsgálat és imádság után, hajtsd fejedet, ártatlan gyermek-

ként, mennyei Édesanyád ölébe. Kérd meg Őt, hogy őrködjék álmaid tisztasága felett s míg te az álom öntudatlanságában pihensz, addig Ő imádja és engesztelje helyetted is a mennyei Atyát. Ezzel az imádságos, tiszta és a fölajánlással mintegy áldozatra jelentkező ébredéssel és álomba-szenderüléssel azokért adhatnál engesztelést, akik Isten megbántásában még éjjel sem tartanak pihenőt.

Hogy napközben mi telik ki időből, nem tudom. De bármilyen nagy legyen az elfoglaltságod, a szentolvasónak mindenképpen helyet kell biztosítanod. Ha másképpen nem tudod sorát ejteni, tizedenként ékeld be dolgaidd közé. Hord állandóan magadnál s így a hozzáfűzött búcsúkat megnyered akkor is, ha elmondása közben kézbe nem veheted, pl. útközben, villamoson, vonaton, várakozás közben valami hivatalban, orvosi rendelőben vagy más nyilvános helyen. A Szűzanya már Lourdes-ban is, de Fatimában még határozottabban, a szentolvasót jelölte meg az engesztelés egyik legfőbb eszköze gyanánt. Fatimában még egy — a tizedek után elmondandó — külön kis fohászt is fűzött hozzá, amit ennek a füzetnek a végén, a Függelékben több más, az egyházi hatóság által jóváhagyott engesztelő imádsággal, fohással és áhítatgyakorlattal együtt megtalálsz.

Ha elmégy hazulról és jártodban-keltesben templom előtt visz el utad, térj be, ha csak egy-két röpké pillanatra is. Azt a csekélyke időt, amit így elveszítesz, Isten fokozott segítségében kamatostól visszkapod. Az engesztelés ügyét pedig hathatósan előbbre viszed, ha rövid fohászaiddat, mint futtában leadott sürgönyöket,

így a tabernákulumban élő isteni Postásra bízod, aki azokat személyesen adhatja Istennek át. Az Úr Jézus kezében drágagyönggyé válik még a porszem is; hogyné válnék hát zazzá a te engesztelő szándékkal átadott kis fohászod!

De gondolatban, vágyódásban odaszállhatsz a szentségi Jézushoz, egy-egy röpmával, otthonból vagy bárhonnán és bármikor máskor is. Beszélgetéseid, szórakozásaid közben mennyi jóvátételt küldhetnél így az Ég felé olyankor, amikor körülötted olyasmi történik vagy hangzik el, amiért — érzed — engesztelni kell.

De tarts időnkint egy-egy külön engesztelő imaórát is. Ha módodban van, közösen, templomban, kitett Oltáriszentség vagy legalábbis a tabernákulum előtt. Az ilyen imaóra olyan, mint egy külön kihallgatás, amelyen az Úr Jézus egészen közel hajlik hozzád s még a szokottnál is nagyobb figyelemmel, megértéssel és szeretettel hallgatja imádásodat, hálaadásodat, engesztelésedet és könyörgéseidet. Ha az egyedül végzett imát egyénileg talán melegebbnek és bensőségesebbnek is éreznéd, arra gondold, hogy a közös imádság, amikor százak és ezrek ajkán egyöntetűen hangzik el, még ha nem is ugyanazon a helyen — a pápi zsolozsmához és az Egyház többi imáihoz hasonlóan, — hatalmas imakórusként száll a magasba és a tömeg ellenállhatatlan erejével ostromolja az Eget.

Emellett azért tarthatsz, — sőt tarts is! — engesztelő imaórát egymagadban is. Ha napközben nem jutnál hozzá, egy kis áldozattal, éjszakából szakíthatnál ki erre a célra néha egy kis időt. Ha nehezedre esik, jusson eszedbe, hány-szor áldoztál már fel olvasásra, táncra s egyéb

szórakozásra egész éjszakákat is! Ne sokalld hát most azt az órát, amit engesztelő áldozatul az Istennek adsz.

Áldozati

Lehet, hogy ennek a szónak előtted kellemetlen csengése van. A fogalom, amit fed, idáig talán nagyon távol állott tőled. Nem szereted, idegennek, sőt... ellenségnek érzed, mert... önmehtagadást kíván. Ha képzeletben megszemélyesíted, zsarnoknak látod, aki csak fosztogatni tud. Te pedig, fiatalságod telhetetlenségében mindig csak... kapni akarsz.

Hidd el, azért látod ilyennek, mert csak megszűről, esetleg reád kényszerített nélkülözésekből ismered. Ha önként közelednél hozzá s barátságot kötnél vele, elcsodálkoznál, mennyi örömet tartogat a tarsolyában.

Nem láttál még édesanyát, aki önként lemond erről is-arról is, amit pedig talán nagyon szeret, hogy odaadhassa gyermekének, akit... mégjobban szeret? S a lemondás nem okoz fájdalmat neki. Sőt, boldog, hogy adhatott. Mert ő már ismeri az áldozat örömét.

Vagy nem hallottál még fiatal leányról, aki kemény munkában robotol, nappallá teszi még az éjszakát is, minden szórakozástól, sőt talán még jövő boldogságáról is lemond azért, hogy öreg szüleinek utolsó éveit gondtalanná, széppé tegye? Az arca megsápad kissé, néha fáradt is nagyon, de a szeme és az ajka mindig mosolyog; valami sajátos derű sugárzik belőle. Ehhez az áldozathoz már nagyobb önlegvőzés ereje kell. De az áldozat örömeivel ez együttjár.

Talán ismersz apácát is, aki mindig derűs és vidám, pedig tudod róla, hogy jómódot, világi szórakozásokat, előnyös házassági lehetőségeket vagy művészi érvényesülést hagyott el azért, hogy alázatos szolgálóleánya lehessen Annak, akit a világon a legjobban szeret: az Úr Jézusnak. Te csodálkozva nézel vidáman csillogó szemébe és nem érted, minek örül, mikor minden örömet elhagyott? Akkor sem értenéd, ha megmondaná. Mert az áldozattal járó boldogságot személyes tapasztalásból még nem ismered.

Most azonban itt az alkalom, hogy megismerkedj vele.

Életújításod tisztogató szakaszában már találkoznod kell vele. De örömeből itt még aligha érzel valamit. Mert amíg csak arról mondasz le, amiről saját lelked érdekében úgyis le kellene mondanod, vagy olyasmit vállalsz magadra, ami eddig is kötelességed lett volna, addig voltaképpen... semmit sem adsz. Ha Isten elfogadja engeszteléseképpen az ilyen negatív, vagy a kötelességet túl nem haladó áldozatokat is, azt csak azért teszi, mert Ő nemcsak Bíró, hanem Atya is, aki jól tudja — ha te nem is érzed, — hogy voltaképpen ad akkor is, amikor úgylátszik, mintha kapna valamit. Hiszen ilyenformán tesznek még a földi szülők is engedetlen, makacs-kodó kisgyermekükkel. Büntetés helyett jutalommal biztatják olyasmire, amit saját érdekében magától is meg kellene tennie, pl. a mosakodásra. Mintha csak nekik tenne szolgálatot azzal, hogy a mocskot lemossa magáról és tiszta ruhába öltözik. A gyermek csak hosszú évek múlva ébred rá erre a jóságos pedagógiára.

Te is akkor fogod majd fel, hogy mit jelen-

tett az engesztelés neked magadnak, amikor már túljutottál a kezdeten és felismerted Isten irgalmas atyai jóságát, amely büntetés helyett beérte engedelmességeddel, engesztelő hozzáfordulással.

Amikor pedig idáig érsz, akkor a félelmet, amelynek árnyékában első engeszteléseid megszülettek, új érzés váltja fel, kirobban belőled a nagylelkűség s azontúl már nem félelemből, hanem

szeretetből

fogsz engesztelni. Szeretetből, Isten iránt, akit saját bűneid és nemzedet bűnei annyira és annyiszor megbántottak s aki jogos haragja ellenére is olyan irgalmas maradt; s szeretetből Hazád, nemzedet iránt, amely eddig ölében hordozott, de most szüksége van a te szeretetáldozatodra.

Amikor ezt majd átérzed, akkor megismered és megszereted az áldozatot. Akkor egyszerre úgy látod, mintha elsimulna arcán az a félelmetes vonás, ami eddig úgy elriasztott tőle; csak szépnek fogod látni és örömmel, a nagylelkű készség örömeivel nyúlsz felé.

Ebben az új megvilágításban kevésnek érzed majd eddigi engeszteléseidet s adni, igazán adni akarsz. Abból, ami fölött szabadon fendelkezel; abból, amit nyugodt lelkiismerettel megtarthatnál magadnak; szabadidődből, kötelességen kívüli munkádból, kényelmedből, a háború miatt már úgylis leegyszerűsített étkezésedből és ruházódásodból, megengedett szórakozásaidból, szóval mindabból, ami ha talán nem is fölösleges, de nem is nélkülözhetetlen.

Meglásd, mennyi mindenre akadsz majd élel-
igényeid között, amit eddig szükségesnek gon-
doltál, pedig csak a megszokás mutatta annak.
Sőt olyasmire is akadhatsz, ami inkább az élel-
javítás kategóriájába volna sorozható.

Talán már sejtet is, mire gondolok. Arra a kis
cigarettára, amit — ha netán dohányozol, — bi-
zonyosan nélkülözhetetlennek tartasz. Nem is
érted, sőt talán csak ócska előítéletnek véled,
miért kifogásolják annyian és olyan nagyon.
Pedig lásd, ha te nem is hiszed el, mégis igaz,
hogy a cigarettázás a női szervezetnek komo-
lyan árt. Az amúgy is gyöngébb női idegzet
erősen megsínyli. Sőt, ami már nem is egyéni
ügyed csupán, hanem nemzeti ügy, az anyasá-
got is veszélyezteti, vagy — legjobb esetben —
átviszi a nikotin mérget a gyermek szervezeté-
be, ami nem a legjobb örökség számára. Nem
gondolod, hogy ez bizony mindenképpen — ön-
magadat illetően is — az V. parancsba ütközik?

De különben is, amint odáig jutottál, hogy
valamiről „nem tudsz“ lemondani, az már szen-
vedély. A szenvedély pedig sohasem egészen
bűntelen.

Érdemes volna elmélkedned kissé azon is,
hogy a nők dohányzásának divatja eredetileg —
nem szólva a vad népek asszonyairól — a „fél-
világi nők“ köréből indult ki. S bármekkora el-
terjedésnek örvend ezidőszerint, sokan, sőt
legtöbben még ma is ennek a félvilágnak a
nyomát érzik rajta, s ezen a benyomásukon ke-
resztül néznek téged is.

Valószínűleg nem először hallod ezeket a
megállapításokat. De azok a szenvedéllyé vált
megszokás mellett semmit sem jelentenek

neked. Ámde ki tudja: amivel semmiféle érv nem volt képes eddig megbirkózni, vajjon nem tudná azt legyőzni az engesztelni vágyó, nagylelkű szeretet?...

Bizonyos, hogy nem ez az egyetlen olyan szokás, ami a nők körében szenvedéllyé fajult. Hogy mégis éppen ezt emeltem ki, annak oka, hogy a dohányzás egyik legjellegzetesebb sajátossága annak a megtévelyedett leánytipusnak, amely egyrészt egyenjogúságot lát abban, ha férfiszokásokat vesz fel, másrészt — érdekes logikátlansággal — mint női démon, lábai előtt szeretné látni az egész férfivilágot.

Lásd, nekem meggyőződésem, hogy bármilyen csekélység is önmagában véve a cigaretta, mégis, ha a „nagy magyar engesztelés“ ki tudná azt venni a női ajkak közül, az egy szebb, tisztább, jobb, Isten előtt kedvesebb világ megszületésének az előhírnöke volna.

Egy másik — idősebb és romlottabb — szenvedély: a tánc. Kezdetben, alighanem csak az örömmek, vagy ritmikus mozdulataival esetleg a szépségnek is, egyik kifejezésmódja lehetett. Sajnos, az igazi, tiszta öröm és a művészi szépség ezidőszerint háttérbe szorult, s helyét az érzékiség jegyében álló táncszenvédély foglalta el. Ha te édes Húgom, ezt nem érzed, az csak azt mutatja, hogy még sohasem tartottál komoly, érzéseidre is kiterjedő lelkiismeretvizsgálatot a tánc után.

Erről többet itt nem akarok mondani. Legfeljebb még az idők komolyságára hivatkozom és megkérdem, vajjon, ha tudnád, hogy édesanyád életveszélyben forog, megengedné-e gyermek-i szereteted, hogy táncolj?...

Azokkal szemben, akiknek a nagylelkűsége megtorpan az ilyen áldozatok előtt, lesznek bizonyára olyanok is, akikben viszont túlcserbul az áldozatkészség s mindent kevésnek találnak, míg áldozatuk az önsanyargatáshoz nem ér.

De ez már túlnő az engesztelés általános mértékén és a hősi áldozat fellegvárának a kapuját döngeti. Ezen a kapun azonban egyedül, vezető nélkül bemenni nem szabad. Ha az engesztelés vágya, kedves Húgom, ilyen messzire űzne, feltétlenül kérd ki lelkivezetőd tanácsát, azután pedig minden „de“ és „miért?“ nélkül bízd magadat az engedelmességre. Mert a helyes mértéket, — ha önmagunkról van szó — nem könnyű eltalálni. Az ellenőrizetlen túlbuzgóság hamar túllendül az okosság és józanság határán. A hirtelen föllángoló lelkesülés sokszor olyan terheket vállal, amiket huzamosabb ideig nem bírhat el. Már pedig egyikünk sem tudhatja, hogy az az idegfelesztő várakozás, ami most reánk nehezedik, még mennyi ideig tart s hogy azt felszabadulás váltja-e fel, vagy még súlyosabb szenvedés. Lehet, hogy áldozatkészségünkre még sokáig lesz szükség. S nekünk az engesztelésben ki kell tartanunk mindaddig, míg nem Isten haragja kiengeztelődött mosolyra enyhül.

A hősi lelkierőt követelő áldozatokért különben sem kell ilyen messzire mennünk. Szakadhat reánk a mindennapi életben is olyan szenvedés, amelynek türelmes és panasztalan elviseléséhez hősi lélek kell. Betegségek, sorscsapások, üldöztetések, rágalmak, csalódások... s ki tudná elsorolni mind! Ezek elfogadásával és felajánlásával engesztelni, sokszor a legkeményebb önsanyargatásokkal is felér, sőt... akár-

hányszor többet ér. Mert míg az atóbbit önma-
gunk választjuk s így bizonyos önelégültséget
találunk bennük, az előbbieket megkérdésünk
nélkül szakadnak reánk s a mi részünk benne
csak az alázatos elfogadás.

Milyen nagy áldozatokat kíván tőlünk sok-
szor a felebaráti szeretet is! Az irgalmasság testi
és lelki cselekedeteivel hősi fokra emelhetjük
ezeket az áldozatokat.

Amint látod, az engesztelésre mód és alkalom
van elég. Gyöngye lelkek szöknek előlük, de az
erősek vágyukkal utánuk nyúlnak s akaratu-
kal bátran megragadják azokat.

Vajjon te, Húgom, melyik csoportba tartozol?

Hogyan hatott reád, amit idáig olvastál? Ha
még nem dobtad félre ezt a füzetet, akkor bí-
zom benne, hogy az engesztelés gondolata kissé
már megfogott. A mécsesből átpattant egy szik-
ra a szívedbe s ezt a szikrát most már csak
élesíteni, növelni kell.

Honnan?... Mivel?...

Azzal az isteni tüzellel, amely a legnagyobb,

az egyetlen igazi Engesztelő

Szívében ég s immár kétezer esztendeje táplálja
emberszívek miriádjainak szeretet-parazsát. Cso-
dálatos tűz ez. Minél többet vesznek ki belőle,
annál gazdagabban, annál nagyobb lángolással
ég.

Ebből az engesztelő Szívből, az Úr Jézus
Szent Szívéből, a „szeretet lángoló Tűzhelyéből“
kell merítened neked is...

Az Úr Jézus előtt is volt engesztelés.

Az ószövetség prófétáinak ajkán gyakran fel-

hangzott, a büntetés fenyegetésének kíséretében, a figyelmeztetés: „Tartsatok bűnbánatot!” S a megfélemlített nép vagy szótfogadott, vezekelt és megmenekült, mint Ninive, vagy megátalkodottan bevárta a büntetést és elpusztult, mint Szodoma.

Hogy vezekelni szeretetből is lehet, azt elsőnek az Úr Jézus mutatta meg. Az a Jézus, aki nek félelemre nem volt oka s csak szeretete vitte rá, hogy vezekeljen... másokért. Szeretete Atyja, a megbántott végtelen Jóság iránt és szeretete azok iránt, akik Nélküle sohasem adhattak volna elfogadható elégtételt megbántásukért.

S nem adhatnak ma sem.

Krisztus keresztáldozata

az egyetlen Istenhez méltó engesztelés. S ezt az áldozatot isteni Megváltónk nap-nap után ezer és millió helyen megújítja, hogy mi is, egyénenkint bekapcsolódhassunk és véges, emberi áldozatainkat az isteni áldozat végtelen éidemeibe burkolva juttathassuk Isten színe elé.

Talán ismered, Húgom, a mélyértelmű, szép legendát a Gyermek-Jézus agyagmadárkairól, melyek az Ő kis kezében szívárványos ragyogást kaptak s szavára a magasba szálltak.

Lásd, így válnak a te imádságaid és áldozataid Isten előtt kedves, eleven értéké, ha az Úr Jézus maga veszi kezébe és ajánlja fel azokat...

a szentmisében.

Végy részt minél gyakrabban, ha lehet min-

dennap az engesztelő szentmise áldozatban, s ajánld fel azt Hazádé.t, Egyházadért, szerettedért és a bűnösök megtéréseért. Ennél nagyobb nem ajánlhatsz fel Istennek!

Ezzel a végtelen értékű áldozattal egyesítsd a saját kisebb-nagyobb áldozataidat, hogy azok mindegyikén az isteni Megváltó szent Vérének egy-egy cseppje ragyogjon, amikor Isten színe elé kerül.

És ma már résztveszel a szentmisén, hogy mulaszthatnád el akkor a szentáldozást? Ha meg nézed a Misszáléban a szentmise áldozás előtti és utáni könyörgéseit, láthatod, hogy

a szentáldozás

voltaképpen szerves része a szentmisének. Az Úr Jézus joggal mellőzésnek érezheti, ha elhagyod. Hát még te magad mennyit veszítesz vele! Hiszen az egyesülésnek ezekben a meghitt perceiben, amikor az Úr Jézus Szíve egészen a tied és együtt dobog a te szíveddel, kegyelmi kincstára nyitva áll számodra, s adakozó szeretetének határa nincs. Lelkének erejét, bizalmát és áldozatos szeretetét is megosztja veled.

A szentáldozás az engesztelés iskolája, mely a legnagyobb és legönzетlenebb áldozatokra képesít. Belőle születnek meg a hősi áldozatok.

De ugyancsak ebből a szent egyesülésből forrászik az a lelkesülés is, amely nem elégszik meg a saját engesztelésével, hanem bele szeretné vonni az egész világot s bele is vonja leg-alább azokat, akiket valamiképpen elér.

Akik a gyakori szentáldozás kegyelmeit nemcsak elfogadják, hanem átviszik mindennapi

életükbe, azok nem állanak meg önmaguknál,
azoknak valóságos életszükséglet

az apostolkodás.

Mert saját engesztelésük mécsesében egyre jobban fellobog a láng s lassankint annyira megnövekedik, hogy fáklya lesz belőle, amely egyre táguló körben világít és gyújt.

Nem igazi engesztelő az, akiből nem válik ilyen fáklya!

Ugye, te is az leszel, Húgom?

Talán máris vagy annyira, hogy ezt a kis füzetet továbbadod, terjeszted s azzal, amit magad kaptál belőle, bevilágítasz sok olyan leánylélekbe, amelyet a nagy magyar engesztelés híre eddig hidegen hagyott. És ezentúl figyelemmel kíséred az engesztelő mozgalom további fejlődését is. A „Szív“ újság állandóan felszínen tartja azt.

Ilymódon a gyűrű, melynek középpontjába kerülsz, annyira kitágul, hogy óriási területeket foghat be s többi leánytársnőid lelkes munkájával együtt bekerítheti az egész magyar leányvilágot.

És ennek így is kell lennie. Mert hiszen az a szebb, jobb és boldogabb jövő, amelynek eljöveteleért most könnyörgünk és engesztelünk, voltaképpen a magyar ifjúságé. Az idősebbek, ha talán még meg is érik, de áldásait élvezni már csak a fiatal nemzedék fogja igazán. Nem méltányos-e tehát, hogy kivegye részét a jövőt építő engesztelésből is?!

**Minden arra vall, hogy Isten gondolata is ez.
Miért lenne különben**

a példakép,

akit élénk állít, éppen egy engesztelő fiatal leány?

A nemzeti megpróbáltatásnak ebben a súlyos idejében megdicsőített nagy magyar engesztelő királyleánynak, Árpádházi Szent Margitnak emlékezete félig-meddig feledésben pihent hosszú 700 esztendeig. Hogy most, — éppen most! — került hirtelen ilyen ragyogó napfényre, az az isteni Gondviselés csodálatos tervszerűségének gyönyörű bizonyága és útmutatása. Ezúttal is úgy, mint a történelem folyamán már annyiszor, akkor emelt ki egy emberi nagyságot a multból, amikor azt a szükség követelte. A feledés hamuja alól szabadult ki annakidején, szinte meglepetésszerűen d'Arc Johanna, a szent orleánsi szűz is, akinek ártatlanul kiontott vére most, Franciaország nagy tragédiája idején, az Istenhez visszatérő francia nép lelki megújulásának forrása lett.

Nálunk sem nehéz felismerni a Gondviselés szándékát, amikor látjuk, hogy éppen akkor fonja az életszentség dicsfény-koszorúját a magyar királyleány feje köré, amikor szinte megdöbbentő hasonlósággal ismétlődik a történelem s édes Hazánkat a tatárjárásnál nem kisebb veszély fenyegeti.

Életének, a szülői elgondoláson és felajánlásán messze túlmenő áldozatvállalásával úgy áll előttünk ez a szent királyleány, mint az engesztelés megtestesülése. Önsanyargató életé-

ben, a mai leány szemével nézve, talán sok minden túlzásnak látszik. De megszűnik a túlzás vádja abban a pillanatban, amint arra gondolkunk, hogy ez a fényes jövő lehetőségeiben álló fiatal élet egyedül vette magára az egész akkori magyar engesztelést. Csodálatos nagysága akkor lép eléink a maga teljes, szinte szédítő méreteiben, ha tekintetbe vesszük azt is, hogy engesztelése elégségesnek bizonyult; Isten elfogadta áldozatát s engesztelődésének jelül védőleg terjesztette kezét a nemzet fölé.

Az isteni igazságosság mérlegének egyik serpenyőjében egy nemzet vétkeinek büntetésre érett, betelt mértéke, a másikon pedig egy magános fiatal leány áldozatos élete! És a mérleg egyensúlya helyreáll! Az engesztelés erejének s Isten megbocsátásra kész irgalmasságának csodája ez!

És ez a szinte már mesebelivé halványult leányalak most egyszerre, Isten különleges kegyelméből mintegy új életre kelve, a szentség dicsfényével övezetten megjelenik köztünk, hogy a magyar engesztelés élére álljon. Tudja, hogy az ő korának kemény vezeklését a mai leány nem bírja el; talán meg sem érti. Tudja azonban azt is, hogy ha önsanyargatásait teljesen nem is, de szellemét átveheti. Ez a szellem pedig nem más, mint az

Önkéntes áldozatvállalás,

amely lélekújítással, tiszta étellel és imádsággal egybekapcsolva, az egész magyar nemzet hitének újraélesztője, megerősítője és erkölcsének megújítója lehet.

A Szűzanya fatimai üzenete az egész világnak

szólt. De ismerjük fel a szent magyar Kiráyleányban az Ő anyai szeretetének külön hírhozóját, akit a hétszázéves mult távolából azért küldött el hozzánk, hogy az engesztelés nemzetmentő szükségességét eleven példában állítsa elénk.

Hogy bűneink kiegyenlítéséhez az isteni Igazságosság mérlegén ma mennyi engesztelésre van szükség, nem tudhatjuk. Ha a jövőben né tán új és az eddigieknél súlyosabb megpróbáltatásokkal kellene szembenéznünk, az annak a jele lesz, hogy amit idáig tettünk, az még... kevés. De ennek a felismerésnek nem csüggedést, hanem fokozottabb engesztelést kell belőlünk kiváltania. Bizonyos, hogy bármennyit tegyünk is, túlsokat nem tehetünk s Istent nagylelkűségben nem győzhetjük le soha.

Vigasztalásunkra és biztatásunkra pedig álljon előttünk a fatimai Szentszűz királynői ígérete, hogy a fenyegető veszély nagysága ellenére is,

**az Ő szeplőtelen Szíve
egy hatalmas engesztelő táborral
győzni fog!**

F Ü G G E L É K

A Szűzanya Fatimában bűnbánatot, vezeklést és engesztelést kért. Az engesztelés sajátos eszközéül az Ő szeplőtelen Szívének tiszteletét jelölte meg, a következő módon:

A Jézus szentséges Szívének engesztelésére végzett 9 elsőpénteki szentáldozáshoz hasonlóan.

5 elsősombaton áldozunk meg, azoknak a bántalmaknak engesztelésére, amelyekkel a Szűzanya szeplőtelen Szívét megbántják. Elmélkedjünk ezen a napon egy **negyedórát** a szentolvasó valamely titkáról és mondjuk el a szentolvasót. Minden tized után imádkozzuk a fatimai Szentszűz által kért következő fohászt: „**Ó, Jézusom! Bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tűzétől, vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra!**”

Lehetőleg mindennap mondjuk el — engesztelésül — a szentolvasót, a fenti fohással.

AZ EGYHÁZ ÁLTAL JÓVÁHAGYOTT EGYÉB ENGESZTELŐ IMÁDSÁGOK

„**Irgalmas Atyánk! Azokra a fájdalokra, amelyeket Jézus a kereszten és az Ő szeplőtelen Anyja a kereszttel alatt értettünk, bűnösökért elszenvedtek, kérünk Téged: bocsáss meg nekünk, kegyelmezz nekünk, irgalmazz nekünk!**”

„Jézusunk! Szentséges Szíved oltalmába ajánljuk édes hazánkat! Őrizd: mert a te szűz Anyád tulajdona! És ne engedd, hogy elveszen!

Jézusunk! Könyörülj meg nemzetünkön! És add, hogy újjászülessék az igaz hitben és a tiszta erkölcsben. Amen.“

„Atyám! Ha lehetséges, múltjék el tőlünk a kínok és a csapásnak keserű pohara! Mindazonáltal — kezeidbe ajánlva lelkemet, családomat, a magyar családokat és az egész országot — legyen meg a te akaratod.“

„Atyám! Jézusunknak és Szűzanyánknak bűneink által megsebzett Szívére kérünk, szabadíts meg minket, drága hazánkat az ezerszer megérdemelt véres, tüzes, pusztító csapásoktól!“

REGGELI FELAJÁNLÁS

„Űr Jézus, szentséges Szívednek ajánlom fel Boldogasszonyunk szívével egyesülve, mai napom minden imádságát, munkáját, örömét és szenvedését, engesztelésül vétkeinkért és szándékaid megvalósítására. Jézus szentséges Szíveddel Mindent Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért, a Szentatyáért, Hazánkért és mindazoknak a megbántásoknak az engesztelésére, amelyekkel a Te szentséges Szívedet és Szűzanyánk szeplőtelen Szívét megbántják.“

A Szűzanya fatimai megjelenéséről szóló könyvek és füzetek

Barthas—Gaál—Virágh

**ÉLT EGYSZER FATIMÁBAN
HÁROM KISGYERMEK**

Ara 12.50 pengő

Korda

Moresco—Szirmai

A FATIMAI SZŰZ

8° 126 oldal, 4.10 pengő

Szalézi Művek

Moresco—Békei

SZEMEK, MELYEK A SZŰZANYÁT LÁTTÁK

16° 92 oldal, 2.— pengő

Szalézi Művek

Erdey Ferenc

A FATIMAI CSODA

32° 130 oldal, 1.30 pengő

Szalézi Művek

Erdey Ferenc

A FATIMAI MADONNA UZENETE

16° I. rész 2.80 pengő, II. rész 3.— pengő
Szalézi Művek

MI TORTÉNT FATIMÁBAN?

32° 48 oldal, 40 fillér
Szalézi Művek

**A FATIMAI SZŰZANYA SZEPLŐTELEN
SZIVÉNEK TISZTELETE**

16° 48 oldal, 70 fillér
Szalézi Művek

FATIMA UZENETE

16° 48 oldal, 1.— pengő
Szalézi Művek

